

og Livet medfører, at der bliver Kamp imellem dem, gøre hinanden mere ondt end nogen som helst andre. Lige saa sikkert som det er, at to Mennesker, der har den Lykke, at de kan vise hinanden fuldkommen Tillid og bevare Troskaben overfor hinanden op gennem Aarene, kan blive til den allerstørste Glæde for hinanden og vokse sig nær sammen under Livets meget omskiftende Forhold, lige saa sikkert er det, at to saadanne Mennesker kan saare hinanden mere, end det lader sig gøre fra nogen anden Side. Her er det, vi skulde drage Omsorg for, at Loven i alt Fald ikke hjælper i den Retning, men at den saa vidt muligt hjælper til den gode Side.

Jeg maa her indskyde en lille Bemærkning. Jeg nævnede før, at det nye Testamente var draget ind i Debatten. Det var det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch), som — jeg synes en lille Smule ironisk — nævnede Paulus. Det ærede Medlem er jo vant til at drage Paulus ind i Diskussionen her i dette Ting. Det ærede Medlem nævnede, at Paulus i et af sine Breve siger, at Manden er Kvindens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved. Det forekom mig, at det ærede Medlems Stemme fik en lille ironisk Biklang, og det tror jeg ikke er helt rigtigt. Jeg holder ikke ret meget af at drage disse Sætninger ind her, men da det er nævnt, vil jeg dog tilføje, at Paulus siger ikke, at Manden under alle Forhold skal være Kvindens Hoved, han tilføjer den Sammenligning eller Aarsag, som kommer bagefter. Forudsætningen er, at Manden skal være Kvindens Hoved, forsaavidt han har den samme Kærlighed som den, Kristus viste overfor Menigheden ved at give sit Liv, og jeg vil være tilbøjelig til at tro, at hvor en Mand og Hustru lever sammen saaledes, at det kan siges, at Mandens Kærlighed kan staa Maal her med eller stiler der henimod, vil Spørgsmaalet om Lydighed eller Ulydighed ikke komme ret stærkt frem, jeg tror, at Spørgsmaalet der hurtigt vil løse sig.

I øvrigt er jeg i og for sig enig med det ærede 13de Medlem for Hovedstaden i, at Kvindens indirekte Indflydelse indenfor Ægteskabet, som jo altid har været prist i saa høje Toner — stundom synes jeg i lidt for høje Toner — hellere maa omsættes til den direkte Indflydelse. Det har saa tidt været omtalt, at medens Kvinderne tidligere ikke havde Stemmeret, havde de alligevel i Forholdet til Manden en overordentlig stor Indflydelse, men den

var indirekte, og den var skjult. Det er omtalt saa mange Steder, somme Tider spøgende og somme Tider ogsaa i Alvor. Jeg skal blot som et Eksempel paa den spøgende Form nævne den lille Vise, hvor en Pige taler om, hvem hun vil have til Mand. Hun har i høj Grad Øje for den indirekte Indflydelse, hun kan have derigennem. Hun siger:

Øg saa vil jeg ha' en Minister til Mand,
For saa raader han over Landet,
Øg jeg over ham igen — det gaar an!

Det er Hustruens indirekte Indflydelse, Visen her tænker paa, og jeg mener, at denne indirekte Indflydelse ikke altid er af det gode. Jeg tror, det er rigtigt — heri er jeg enig med Lovforslaget —, at vi omsætter denne skjulte, indirekte Indflydelse til en mere direkte, thi jeg tror ikke, at denne skjulte, indirekte Indflydelse, som i alt Fald stundom skal kunne erhverves ad ikke helt gode Veje, er af det gode, jeg tror ikke, den fremmer det gode Samliv eller den gode Karakter hverken hos den Part, der skal skaffe sig denne indirekte Indflydelse ad skjulte Veje, eller hos den Part, som uden ret at vide af det paa den Maade kommer af med en Del af sin Indflydelse. Jeg tror, at det er bedre, at Tingene nævnes ved sit rette Navn. Derfor er jeg godt tilfreds med mange af de Ting, som staa i dette Lovforslag, fordi det indeholder Bestræbelser i Retning af at stille Tingene mere paa deres rette Plads, end de har været hidtil.

Jeg skal som et Eksempel paa, hvad jeg her tænker paa, nævne, at der i Lovforslaget gøres et Forsøg, og jeg synes et ret vellykket Forsøg, som nogenlunde rammer det rigtige, paa at give Hustruen en Ret i den daglige Økonomi i et Hjem. Det har jo hidtil været saaledes, vistnok ikke saa faa Steder, at Manden, naar hans Hustru er kommet til ham for at bede om Penge til at føre den daglige Husholdning for, til Klæder enten til sig selv eller Børnene, har betragtet det næsten som en Naadessag, at han gav Hustruen en Del Penge fra Uge til Uge eller fra Maaned til Maaned; han har haft det Indtryk, at det var hende, der modtog ligesom en stor Gave af ham, og denne Følelse har Hustruen heller ikke været fri for. Det vil jo blive anderledes, hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, idet det i §§ 49—50 omtales, hvilke Rettigheder Hustruen har overfor Manden i disse daglige Forhold, idet det nu kan komme til en naturlig Aftale mellem dem om, hvad det